

HARLAN COBEN

DE VERBEELDING

KUN JE ALLES VERTROUWEN WAT JE
MET JE EIGEN OGEN ZIET?

ISBN 978-90-225-6516-2
ISBN 978-94-023-0345-2 (e-book)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Fool Me Once*
Vertaling: Martin Jansen in de Wal
Omslagontwerp: DPS design & prepress studio, Amsterdam
Omslagbeeld: Arcangel/Mark Owen
Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2016 by Harlan Coben
All rights reserved.
Published by arrangement with Lennart Sane Agency AB.
© 2016 voor de Nederlandse taal: Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor Charlotte.
Hoe oud je ook wordt,
je blijft altijd mijn kleine meisje.*

1

Ze begroeven Joe drie dagen nadat hij was vermoord.

Maya was in het zwart, zoals het een rouwende weduwe betaamt. De zon scheen zo meedogenloos fel dat het haar deed denken aan haar maanden in de woestijn. De dominee spuide zijn clichés, maar Maya luisterde niet. Haar blik was afgedwaald naar de speelplaats aan de overkant van de straat.

Ja, de begraafplaats keek uit op een basisschool.

Maya was hier al vaak voorbijgereden, met de begraafplaats links en de basisschool rechts van haar, en toch was het rare – zo niet obscene – van de ligging van beide haar nooit echt opgevallen. Welke van de twee, vroeg ze zich af, was er het eerst geweest, de school of de begraafplaats? Wie was degene die had bepaald dat er een school tegenover een begraafplaats moest komen, of vice versa? Interesseerde het iemand, deze tegenstelling van het begin en het einde van het leven, of was die toch wel wat pijnlijk? De dood is zo dichtbij, altijd op een armlengte afstand, dus misschien was het juist goed om kinderen al vroeg in het leven aan het idee te laten wennen.

Dit soort overwegingen tolden door Maya's hoofd terwijl ze Joe's kist in het graf zag zakken. Leid jezelf af. Daar ging het om. Sla je erdoorheen.

De zwarte jurk kriebelde. Maya was in de afgelopen tien jaar naar

meer dan honderd begrafenissen geweest, maar dit was de eerste keer dat ze verplicht was zich in het zwart te kleden. Ze vond het vreselijk.

Rechts van haar, geplaagd door de combinatie van de hoge buitentemperatuur en immens verdriet, stond Joe's naaste familie: zijn moeder Judith, zijn broer Neil en zijn zus Caroline. Links van haar, al flink onrustig, stond Lily, haar – en Joe's – dochter van twee, die Maya als klimrek probeerde te gebruiken. Opvoedingsdeskundigen beweren dat er voor kinderen geen universele handleiding bestaat. Hoe waar dat was, bleek vandaag. Maar wat was de etiquette voor een situatie als deze? Liet je je dochter van twee thuis, of nam je haar mee naar de begrafenis van haar vader? Daar hadden al die betweterige dertien-in-een-dozijn-ouderwebsites natuurlijk geen antwoord op. In een gecombineerde vlag van zelfmedelijden en boosheid had Maya de vraag bijna op het forum van de website gesteld. 'Hallo, allemaal! Mijn man is onlangs vermoord. Neem ik mijn dochter van twee mee naar de begrafenis of laat ik haar thuis? O, en hebben jullie nog kledingadviezen? Alvast bedankt!'

Er waren een paar honderd mensen op de begrafenis en in een flauw verlicht hoekje van haar geest bedacht Maya dat Joe dat leuk gevonden zou hebben. Joe hield van mensen. Mensen hielden van Joe. Maar zijn populariteit was natuurlijk niet de enige reden van de grote opkomst. De mensen waren hiernaartoe getrokken door het morbide verlangen om dicht bij de tragedie te zijn: een jonge man, in koelen bloede doodgeschoten, de charmante telg van de steenrijke familie Burkett, en de echtgenoot van een vrouw die in een internationaal schandaal verwickeld was.

Lily sloeg haar armen om het been van haar moeder. Maya boog zich naar haar toe en fluisterde: 'We gaan zo naar huis, schat. Oké?'

Lily knikte, maar klemde haar armen nog steviger om Maya's been.

Maya ging weer rechtop staan en streek de kriebelende zwarte jurk die ze van Eileen had geleend met beide handen glad. Joe zou

het maar niks hebben gevonden, die zwarte jurk. Hij had haar altijd liever gezien in het uniform dat ze droeg in de tijd dat ze nog kapitein Maya Stern van het Amerikaanse leger was. Toen ze elkaar voor het eerst hadden ontmoet op een liefdadigheidsgala van de familie Burkett was Joe in zijn smoking recht op haar af komen lopen, had schalks naar haar geglimlacht – Maya had nooit geweten wat het woord ‘schalks’ precies betekende, totdat ze die glimlach zag – en gezegd: ‘Wauw, waren het niet mannen in uniform die iedereen altijd zo onweerstaanbaar vond?’

Het was een openingszin van niks, maar ze had er toch om moeten lachen, en voor Joe was dat genoeg geweest. Want man, wat vond ze hem knap. Zelfs nu ze hier in de verstikkende hitte op amper twee meter afstand van zijn lijk stond, bracht de herinnering een glimlach op haar gezicht. Een jaar later waren Maya en Joe getrouwd. Niet lang daarna kwam Lily ter wereld. En nu, alsof iemand de film van hun gezamenlijke leven met hoge snelheid vooruit had gespoeld, stond ze hier om haar man en de vader van haar enige kind te begraven.

‘Alle grote liefdes,’ had Maya’s vader haar jaren geleden verteld, ‘eindigen in een tragedie.’

Maya had haar hoofd geschud en gezegd: ‘God, pa, dat is wel erg zwartgallig.’

‘Misschien wel, maar denk er maar eens over na. Of je houdt op een zeker moment niet meer van elkaar, of, als je tot het kleine groepje echte bofkonten behoort, leef je zo lang dat je je zielsverwant ziet sterven.’

Maya kon haar vader nog voor zich zien, zittend aan de vergeelde formicatafel in de keuken van hun herenhuis in Brooklyn. Pa zoals altijd met zijn vest aan, want niet alleen in het leger maar ook in andere beroepen dragen mensen vaak een uniform, met voor zich de stapels essays van zijn studenten die hij moest beoordelen. Hij en ma waren al jaren geleden overleden, zij een paar maanden na hem,

maar Maya vond het nog altijd moeilijk om te bepalen in welke categorie tragedies ze hún liefdesleven moest onderbrengen.

De dominee praatte maar door en Judith Burkett, Joe's moeder, nam Maya's hand in de dodelijk vaste greep die de rouwende nabestaande eigen is.

'Dit,' mompelde de oude vrouw, 'is nog erger dan de vorige keer, voor zover dat mogelijk is.'

Maya vroeg niet om uitleg. Dat was niet nodig. Dit was de tweede keer dat Judith Burkett een van haar kinderen moest begraven; twee van haar drie zoons waren nu dood, de ene door een tragisch ongeluk, zei men, en de andere was vermoord. Maya keek omlaag naar haar eigen kind, op de kruin van Lily's hoofd, en vroeg zich af hoe een moeder met die pijn verder moest leven.

Alsof de oude vrouw wist wat Maya dacht, fluisterde ze: 'Het komt nooit meer echt goed,' waarbij haar simpele conclusie als de zeis van de Dood door de lucht sneed. 'Nooit meer.'

'Het is mijn schuld,' zei Maya.

Ze had het niet willen zeggen. Judith keek haar aan.

'Ik had...'

'Je had het niet kunnen voorkomen,' zei Judith.

Maar de toon van haar stem zei iets anders. Maya begreep het, want er waren meer mensen die waarschijnlijk hetzelfde dachten. Maya Stern had in het verleden zo veel mensenlevens gered. Waarom niet het leven van haar eigen man?

'... en tot as zult gij wederkeren...'

Jezus, had de dominee echt die dooddoener uit de kast gehaald, of verbeeldde ze zich dat? Ze had niet staan opletten. Dat deed ze nooit op begrafenissen. Ze was al zo vaak met de dood geconfronteerd dat ze had geleerd hoe ze erop moest reageren: trek je terug in jezelf. Concentreer je nergens op. Laat alle geluiden en beelden vervagen tot ze onherkenbaar zijn.

Joe's kist raakte de bodem van het graf met een bons die te lang

door de stilte bleef echoën. Judith leunde tegen haar aan en kreunde zacht. Maya bleef in de militaire houding staan, met het hoofd omhoog, de rug recht en de schouders achteruit. Ze had onlangs zo'n zelfhulpartikel gelezen die mensen voortdurend op internet zetten, over de 'powerhouding' en hoe die je voorkomen en je prestaties zou bevorderen. Dat hadden ze in het leger lang geleden al ontdekt. Als soldaat stond je niet in de houding omdat het er goed uitzag. Je stond zo omdat die houding je tot op zekere hoogte extra kracht gaf, en – wat net zo belangrijk was – omdat je er zowel voor je kameraden als voor de vijand sterker door uitzag.

Even dacht Maya terug aan het moment in het park... aan het glinsterende staal en het geluid van de schoten, aan Joe die op de grond viel en het bloed op haar t-shirt, aan hoe ze half struikelend het duister in rende, aan de halo's van licht van de straatlantaarns in de verte...

'Help... alsjeblieft... iemand... mijn man...'

Ze sloot haar ogen en duwde de herinnering weg.

Hou vol, zei ze tegen zichzelf. Sla je erdoorheen.

En dat deed ze.

Daarna was er de condoleancerij.

De enige twee gelegenheden waar je in de rij moet gaan staan om je de hand te laten schudden: begrafenissen en huwelijken. Er zou vast wel iets schrijnends in dat feit besloten liggen, maar Maya kon op dat moment niet bedenken wat dat moest zijn.

Ze had geen idee hoeveel mensen haar voorbijliepen, maar het leek uren te duren. Bekenden en onbekenden schuifelden voorbij als acteurs in een zombiefilm, waarin er elke keer weer een nieuwe opduikt als je er een hebt verslagen.

Zolang ze maar in beweging bleven.

De meesten zeiden zachtjes 'Gecondoleerd met je verlies', wat eigenlijk precies goed was. Anderen praatten te veel. Ze begonnen over

hoe tragisch het allemaal was, hoe zonde het was en hoe de hele stad naar de verdommenis ging, over de keer dat ze bijna onder bedreiging van een pistool zelf waren beroofd – regel één: begin tijdens een condoleance nooit over jezelf – over hoezeer ze hoopten dat de politie de beesten zou pakken die het hadden gedaan, over hoeveel geluk Maya had gehad, over God, die zo veel van haar had gehouden dat Hij haar voor verder kwaad had behoed – met andere woorden: God had blijkbaar te weinig om Joe gegeven – en over dat alles altijd een bedoeling of een reden had. Het had weinig gescheeld of ze had sommige mensen boven op hun gezicht geslagen.

Joe's familie raakte vermoeid en moest halverwege gaan zitten. Maya niet. Ze bleef staan, keek iedereen recht aan en gaf ze allemaal een stevige hand. Het was haar lichaamstaal, subtiel of niet, om mensen ervan te weerhouden hun verdriet middels omhelzingen en kussen te uiten. En hoe nietszeggend hun woorden vaak ook waren, Maya hoorde alles aandachtig aan, knikte, zei: 'Bedankt voor je komst', op dezelfde min of meer oprechte toon, en richtte haar aandacht dan op de volgende in de rij.

Een ander advies wanneer je mensen condoleert: zeg niet te veel. Korte algemeenheden voldoen het best, want je kunt in een dergelijke situatie beter oppervlakkig dan opdringerig zijn. En als je per se iets wilt zeggen, zeg dan iets aardigs over de overledene. Doe vooral niet wat Joe's tante Edith nu deed, begin niet hysterisch en teatraal te huilen – 'kijk mij toch eens, ik ben kapot van verdriet' – en zeg tegen een kersverse weduwe nooit zoiets ijzingwekkend doms als: 'Arm kind, eerst je zus en nu je man.'

De wereld stopte even met draaien toen tante Edith verwoordde wat veel anderen dachten, helemaal omdat Maya's jonge neefje Daniel en haar jonge nichtje Alexa het konden horen. Het bloed in Maya's aderen begon te koken en ze moest al haar zelfbeheersing aanwenden om tante Edith niet bij haar keel te grijpen en haar stembanden eruit te rukken.

In plaats daarvan zei Maya, op min of meer oprechte toon: ‘Bedankt voor je komst.’

Zes van Maya’s kameraden van haar vroegere peloton, onder wie Shane, bleven op de achtergrond en hielden een oogje op haar. Dat was precies wat ze deden, of men het leuk vond of niet. Aan hun plichtsgevoel om elkaar te beschermen kwam nooit een eind als ze samen waren. Ze waren niet in de rij gaan staan om haar te condoleren. Ze wisten wel beter. Zij waren haar zwijgende wachters, altijd, en hun aanwezigheid gaf haar de enige echte troost op deze afschuwelijke dag.

Nu en dan dacht Maya dat ze in de verte het gelach van haar dochter hoorde – haar beste vriendin Eileen Finn had Lily meegenomen naar de speelplaats van de basisschool aan de overkant – maar misschien verbeeldde ze zich dat. In een situatie als deze klonk het geluid van kindergelach ronduit obscene, maar ook als een bevestiging van nieuw leven, zodat ze er naar verlangde maar het tegelijkertijd ook niet kon verdragen.

Daniel en Alexa, Claires kinderen, waren de laatste twee in de rij. Maya omhelsde ze allebei, terwijl ze zoals altijd de aandrang voelde om ze te beschermen tegen al het slechte in de wereld. Eddie, haar zwager... Is hij dat nog? Hoe noem je de man die met je zus was getrouwd voordat ze werd vermoord? ‘Ex-zwager’ leek meer iets voor na een scheiding. Je ‘voormalige zwager’? Ze besloot het voorlopig op ‘zwager’ te houden.

Meer stompzinnige details om zichzelf mee af te leiden.

Eddie zag er opgelaten uit toen hij naar haar toe kwam. Ze zag plekje haar op zijn gezicht die hij had gemist met scheren. Eddie kuste Maya op haar wang. De geur van mondwater en pepermunt was sterk genoeg om te camoufleren wat hij wellicht had gedronken, maar ach, wat maakte het uit?

‘Ik zal Joe missen,’ mompelde Eddie.

‘Dat weet ik. Hij mocht je graag, Eddie.’

‘Als er iets is wat we voor je kunnen doen...’

Je zou beter voor je kinderen kunnen zorgen, dacht Maya, maar de boosheid die ze normaliter jegens hem voelde was er nu niet, leek weggedreven te zijn als een vlot op de rivier.

‘Bedankt, maar we redden ons wel.’

Eddie zweeg, alsof hij wist wat ze dacht, wat in hun geval best mogelijk was.

Maya wendde zich tot Alexa en zei: ‘Sorry dat ik je laatste wedstrijd heb gemist. Maar morgen kom ik weer kijken.’

Opeens zagen ze er alle drie nogal opgelaten uit.

‘Dat hoeft je niet te doen,’ zei Eddie.

‘Nee, het is oké. Het is een leuke afleiding voor me.’

Eddie knikte, nam Daniel en Alexa mee en ze gingen op weg naar de auto. Halverwege keek Alexa naar haar om. Maya glimlachte bevestigend naar haar. Er is niets veranderd, zei de glimlach. Ik zal er altijd voor je zijn, zoals ik je moeder heb beloofd.

Maya zag Claires gezin in de auto stappen. Daniel, een normaliter opgewekte jongen van veertien, ging voorin zitten. Alexa, pas twaalf, zat alleen op de achterbank. Sinds de dood van haar moeder was ze schichtig geworden, alsof ze elk moment de volgende dreun verwachtte. Eddie zwaaide, wierp haar een vermoeide glimlach toe en ging achter het stuur zitten.

Maya wachtte en keek de auto na toen die langzaam wegreed. Terwijl ze dat deed, zag ze Roger Kierce, inspecteur Moordzaken van de NYPD, in de verte tegen een boom geleund staan. Ook vandaag. Zelfs op een moment als dit. Ze had de neiging om naar hem toe te lopen, te vragen wat hij kwam doen en een verklaring van hem te eisen, maar op dat moment pakte Judith haar hand weer vast.

‘Ik zou graag willen dat jij en Lily met ons meegaan naar Farnwood.’

In de familie Burkett hadden ze het nooit over ‘ons huis’, maar over ‘Farnwood’. Dat had misschien een aanwijzing moeten zijn

voor wat er van haar zou worden als ze met iemand van zo'n familie trouwde.

‘Bedankt,’ zei Maya, ‘maar ik denk dat Lily nu beter thuis kan zijn.’

‘Maar ze heeft haar familie nu nodig. Jullie allebei.’

‘Dat stel ik op prijs.’

‘Ik meen het. Lily zal altijd onze kleindochter blijven. Net zoals jij onze dochter zult blijven.’

Judith gaf een kneepje in haar hand om haar woorden te benadrukken. Het was lief van Judith dat ze het zei – hoewel het klonk alsof ze het van een blaadje oplas tijdens een van haar liefdadigheidsgala's – maar het was gewoon niet waar... of in elk geval het deel dat Maya betrof. Niemand die een Burkett trouwde zou het ooit verder schoppen dan tot een buitenstaander die getolereerd werd.

‘Een andere keer,’ zei Maya. ‘Je begrijpt het wel, dat weet ik zeker.’

Judith knikte en omhelsde haar plichtmatig. Joe's broer en zus deden dat ook. Maya keek naar hun verslagen gezichten terwijl ze terugliepen naar de verlengde limo die ze naar het landgoed van de Burketts zou brengen.

Haar kameraden van haar vroegere peloton waren er nog. Ze ving Shanes blik en knikte net zichtbaar. Ze begrepen de boodschap. Ze 'vertrokken' niet, maar ze verdwenen geruisloos en onopgemerkt, zonder ook maar iets of iemand te storen. De meesten van hen waren nog actief in het leger. Na wat er bij de grens van Syrië en Irak was gebeurd, was Maya 'aangemoedigd' om eervol ontslag te nemen. Aangezien ze geen andere opties had, had ze dat gedaan. Dus in plaats van bevelen of in elk geval les te geven aan nieuwe rekruten en korte tijd het gezicht van het 'nieuwe leger' te zijn geweest, was ze nu kapitein b.d. Maya Stern en gaf ze vlieglessen op Teterboro Airport in het noorden van New Jersey. Er waren dagen dat ze dat prima vond. Maar de meeste dagen miste ze het leger meer dan ze zich ooit had kunnen voorstellen.

Uiteindelijk bleef Maya alleen achter bij de berg aarde die haar man straks zou bedekken.

‘O, Joe...’ zei ze hardop.

Ze deed haar best zijn aanwezigheid te voelen. Ze had dat al vaker geprobeerd, in andere rouwsituaties, om te kijken of er na de dood een soort levenskracht achterbleef, maar ze had nooit iets gevoeld. Er waren mensen die geloofden dat er altijd wel iets van die kracht achterbleef... dat energie en beweging nooit helemaal verdwenen, dat de ziel onsterfelijk was, dat materie nooit voor altijd kon worden vernietigd, en dat soort dingen. Misschien was het waar, maar hoe vaker Maya met de dood was geconfronteerd, hoe meer ze ervan overtuigd was geraakt dat er niets, helemaal niets, achterbleef.

Ze bleef bij het graf staan totdat Eileen en Lily terugkwamen van de speelplaats.

‘Ben je zover?’ vroeg Eileen.

Maya keek nog een laatste keer in het graf. Ze wilde iets van betekenis tegen Joe zeggen, iets wat voor beiden de tragedie ‘afsloot’ – jakkes, wat een woord – maar er wilde haar niets te binnen schieten.

Eileen bracht ze thuis. Lily viel in slaap in haar autostoeltje, dat eruitzag alsof het door de NASA was ontwikkeld. Maya zat voorin en staarde door het raampje naar buiten. Toen ze bij het huis kwamen – Joe had hun huis ook een naam willen geven, maar Maya had het hem verboden – kostte het Maya enige tijd om Lily uit het spinnenweb van riempjes en klittenbandsluitingen te bevrijden en haar voorzichtig uit het stoeltje te tillen. Met haar hand onder Lily’s hoofd, zodat ze niet wakker zou worden.

‘Bedankt voor de lift,’ fluisterde Maya.

Eileen zette de motor af. ‘Vind je het goed als ik even mee naar binnen ga?’

‘Echt, we redden ons wel.’

‘Daar twijfel ik niet aan.’ Eileen maakte haar autogordel los. ‘Maar ik wil je iets geven. Binnen een paar minuten ben ik weer weg.’

Maya hield het in haar hand. ‘Een digitale fotolijst?’

Eileen had rossig blond haar, sproeten en een brede glimlach. Ze had zo’n gezicht dat je het gevoel gaf dat het lichter werd in de kamer als zij binnenkwam, wat het maakte tot het perfecte masker voor al het leed dat erachter schuilging.

‘Nee, een *nannycam* in de vorm van een digitale fotolijst.’

‘Pardon?’

‘Nu je fulltime werkt, moet je ook weten wat er hier zoal gebeurt, waar of niet?’

‘Ja, ik denk het wel.’

‘Waar speelt Isabella meestal met Lily?’

Maya wees naar rechts. ‘In de tussenkamer.’

‘Kom mee, dan geef ik je een demonstratie.’

‘Eileen...’

Eileen trok het apparaat uit Maya’s hand. ‘Kom nou maar mee.’

De tussenkamer was naast de keuken. De kamer had een koepelvormig plafond en er was veel blank hout. Aan de wand hing een grootbeeld-tv. Er stonden twee wasmanden die tot aan de rand gevuld waren met opvoedkundig speelgoed voor Lily. Een box stond voor de bank, op de plek waar een prachtige mahoniehouten salontafel had gestaan. De salontafel was helaas niet kindvriendelijk geweest, dus had die het veld moeten ruimen.

Eileen liep naar de boekenplank. Ze vond een plek voor de digitale fotolijst, dicht bij een stopcontact, waar ze de stekker in stak. ‘Ik heb er al een stel foto’s van Lily in gezet. De lijst laat die gewoon achter elkaar zien. Spelen Isabella en Lily meestal daar bij de bank?’

‘Ja.’

‘Mooi.’ Eileen draaide de lijst die kant op. ‘Er zit een camera met een groothoeklens in, dus de hele kamer komt in beeld.’

‘Eileen...’

‘Ik heb haar vanmiddag op de begrafenis gezien.’

‘Wie?’

‘Je nanny.’

‘Isabella’s familie en die van Joe kennen elkaar al heel lang. Haar moeder is Joe’s nanny geweest. Haar broer is de tuinman van de Burketts.’

‘Echt?’

Maya haalde haar schouders op. ‘Zo doen rijke mensen dat.’

‘Ze zijn anders.’

‘Zeg dat wel.’

‘Dus je vertrouwt haar?’

‘Wie, Isabella?’

‘Ja.’

Maya haalde haar schouders weer op. ‘Je weet hoe ik ben.’

‘Ja.’ Eileen was oorspronkelijk Claires vriendin geweest – de twee waren als eerstejaars op Vassar kamergenoten geweest – maar al gauw was het een clubje van drie geworden. ‘Jij vertrouwt niemand, Maya.’

‘Zo zou ik het niet willen zeggen.’

‘Best. En als het op je kind aankomt?’

‘Als het op mijn kind aankomt,’ zei Maya, ‘oké, dan vertrouw ik niemand.’

Eileen glimlachte. ‘Daarom doe ik jou dit ding cadeau. Hoor eens, niet dat ik denk dat je kwalijke zaken zult zien. Isabella lijkt me een geweldige meid.’

‘Maar we nemen geen enkel risico?’

‘Precies. Ik heb er zelf ook een en je hebt geen idee hoe geruststellend ik het vind als ik Kyle en Missy met de nanny alleen laat.’

Maya had daar haar twijfels over – of Eileen de cam alleen voor de nanny gebruikte, of dat ze bewijs tegen iemand anders wilde verzamelen – maar ze hield die voorlopig voor zichzelf.

‘Heb je een SD-kaartlezer op je computer?’ vroeg Eileen.

‘Dat weet ik eigenlijk niet.’

‘Het maakt niet uit. Ik heb een losse kaartlezer voor je meege-

bracht, die je in elke USB-poort van je computer of laptop kunt pluggen. Echt, het is doodsimpel. Aan het eind van de dag haal je gewoon het geheugenkaartje uit de cam... kijk, het zit hier, achterin, zie je?’

Maya knikte.

‘Je stopt het kaartje in de lezer en de video komt op je beeldscherm. Het is een kaartje van tweeëndertig gieg, dus het gaat minstens een paar dagen mee. En er zit een bewegingsdetector in de cam, dus als er niemand in de kamer is, wordt er niks opgenomen.’

Zonder het te willen moest Maya glimlachen. ‘Je zou jezelf eens moeten horen.’

‘Hoezo? Zit het je dwars dat ik je rol heb overgenomen?’

‘Een beetje. Ik had dit zelf moeten bedenken.’

‘Het verbaast me dat je dat niet hebt gedaan.’

Maya boog haar hoofd en keek haar vriendin aan. Eileen was hooguit een meter vijfenvijftig lang en Maya bijna een meter tachtig, maar door haar kaarsrechte houding leek ze nog veel groter. ‘Heb je wel eens iets gezien op jouw nannycam?’

‘Iets wat ik niet had moeten zien, bedoel je?’

‘Ja.’

‘Nee,’ zei Eileen. ‘En ik weet wat je denkt. Hij is niet meer teruggekomen. En ik ben ook niet naar hem toe geweest.’

‘Ik veroordeel het niet.’

‘Ook niet een beetje?’

‘Wat voor vriendin zou ik zijn als ik het niet een beetje veroordeelde?’

Eileen deed een stap naar voren en sloeg haar armen om Maya heen. Maya deed hetzelfde bij haar. Eileen was geen vage kennis die haar kwam condoleren. Maya was een jaar na Claire aan Vassar gaan studeren. Ze hadden met z’n drieën een geweldige tijd gehad, totdat Maya naar de Luchtvaartacademie van het leger op Fort Rucker in Alabama was overgestapt. Eileen was nog steeds haar beste vriendin, net zoals Shane haar beste vriend was.

‘Ik hou van je, dat weet je, hè?’

Maya knikte. ‘Ja, ik weet het.’

‘Weet je zeker dat ik niet nog even moet blijven?’

‘Je hebt je eigen huishouden.’

‘Dat zit wel goed,’ zei Eileen, en ze wees met haar duim naar de nannycam. ‘Zolang ik blijf meekijken.’

‘Grappig.’

‘Nou, niet echt. Maar ik weet dat je eerst tot jezelf moet komen. Bel me als je me nodig hebt. O, en maak je geen zorgen over het avondeten. Ik heb chinees voor je besteld bij Look See. Over twintig minuten wordt het gebracht.’

‘Ik hou van je, weet je dat?’

‘Ja,’ zei Eileen, en ze liep naar de deur. ‘Dat weet ik.’ Ze bleef staan. ‘Hé!’

‘Wat is er?’

‘Je hebt bezoek.’